

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 7915010205
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7915010205.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v trestnej veci obvineného O. P. a spol., pre prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 24. marca 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného O. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/120/2016, z 27. apríla 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. P. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trebišov rozsudkom, sp. zn. 7T/65/2015, z 5. mája 2016 uznal obvinených O. P. a Ing. O. V. za vinných z prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

ako konatelia spoločnosti N., s. r. o., IČO: XXXXXXXXXX, so sídlom Z., Trebišov, mesační platcovia dane z pridanej hodnoty,

- dňa 27. decembra 2010 podali miestne príslušnému Daňovému úradu Košice, pobočka Trebišov, riadne daňové priznanie k DPH za mesiac november 2010, kde priznali vlastnú daňovú povinnosť vo výške 10 511,52 eur a k dátumu splatnosti dňa 27. decembra 2010 nezaplatili daň vo výške 2 718,48 eur,

- dňa 3. januára 2011 podali miestne príslušnému Daňovému úradu Košice, pobočka Trebišov, dodatočné daňové priznania k DPH za mesiac február 2010, v ktorom priznali vlastnú daňovú povinnosť vo výške 517,65 eur a túto k dátumu splatnosti dňa 31. januára 2011 nezaplatili, za mesiac marec 2010 priznali vlastnú daňovú povinnosť vo výške 3 799,16 eur a túto k dátumu splatnosti dňa 31. januára 2011 nezaplatili, za mesiac júl 2010 priznali vlastnú daňovú povinnosť vo výške 1 263,58 eur a túto k dátumu splatnosti dňa 31. januára 2011 nezaplatili a za mesiac september 2010 priznali vlastnú daňovú povinnosť vo výške 207,98 eur a túto k dátumu splatnosti dňa 31. januára 2011 nezaplatili,

- dňa 25. januára 2011 podali miestne príslušnému Daňovému úradu Košice, pobočka Trebišov riadne daňové priznanie k DPH za mesiac december 2010, kde priznali vlastnú daňovú povinnosť k dátumu

splatnosti dňa 25. januára 2011 nezaplatili daň vo výške 5 020,92 eur,
- dňa 25. februára 2011 podali miestne príslušnému Daňovému úradu Košice, pobočka Trebišov, riadne daňové priznanie k DPH za mesiac január 2011, kde priznali vlastnú daňovú povinnosť a k dátumu splatnosti dňa 25. februára 2011 nezaplatili daň vo výške 5 684,56 eur,
čím takto svojim konaním spôsobili škodu štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky, v zastúpení Daňovým úradom Košice, pobočka Trebišov, v celkovej výške 19 212,33 eur.

Obvinenému O. P. bol za to uložený podľa § 278 ods. 1, § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, výkon ktorého okresný súd odložil za súčasného uloženia skúšobnej doby vo výmere 18 mesiacov podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona.

Krajský súd v Košiciach uznesením, sp. zn. 7To/120/2016, z 27. apríla 2017 okrem iného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného O. P., ktorým v celom rozsahu napadol rozsudok Okresného súdu Trebišov.

Prostredníctvom zvoleného obhajcu obvinený O. P. podal dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, uplatňujúc dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

Opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený odôvodnil tým, že rozhodnutia oboch súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, nakoľko tento nie je trestným činom pre absenciu úmyslu na strane obvineného. Okresný súd Trebišov svoje skutkové zistenia ustálil v tej podobe, že druhý spoločník a konateľ Ing. O. V. a ani účtovníčka Ing. C. Z. obvineného síce neinformovali o nedoplatkoch ani o vlastnej daňovej povinnosti, avšak ako konateľ dotknutej spoločnosti sa mohol a mal o tieto skutočnosti zaujímať a plniť. Na adresu nepriameho úmyslu súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že svedkyňa Ing. C. Z. vypovedala, že nezamedzovala prístup k informáciám ohľadom účtovníctva a podobných záležitostí ani jednému z konateľov, pričom obvinený bol ako konateľ spoločnosti N., s. r. o., evidovaný v Obchodnom registri Slovenskej republiky do 2. septembra 2011, hoci od januára 2010 sa nepodieľal na podnikateľskej činnosti firmy. Úmysel, resp. vedomosť a uzrokovanie s následkom, preto vyplýva zo skutočnosti, že ako konateľ bol zapísaný vo verejnom registri. Z takto uvedeného skutkového stavu podľa obvineného nie je možné dospieť k záveru o naplnení nepriameho úmyslu v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, ale nanajvýš o jeho nevedomej nedbanlivosti. Nižšie konajúce súdy pritom podľa obvineného nijako nespochybnili, že všetky daňové priznania od januára 2010 podpisoval a uhrádzal druhý konateľ spoločnosti Ing. O. V., ktorý uvedené záležitosti preberal s účtovníčkou Ing. C. Z.. Ing. O. V. zároveň od januára 2010 odmietal komunikovať s obvineným, nakoľko ten riešil zistenia o tunelovaní firmy podaním trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a. Vedomosť o nedoplatkoch na dani by obvinený mohol mať, ak by ho o tom informoval Ing. O. V. alebo Ing. C. Z.; ani jeden z nich však nevypovedal, že o tom obvineného informoval. Na margo dodatočných daňových priznaní obvinený uviedol, že nesprávne právne posúdenie skutku je v tomto prípade osobitne zvýraznené, keďže druhý konateľ spoločnosti, Ing. O. V., bez vedomia obvineného podal dodatočné daňové priznania a nezaplatil v nich uvedenú splatnú daň. V tomto prípade bol obvinený uznaný za vinného z konania, o ktorom preukázateľne nevedel a ani nemal dôvod sa informovať, pretože nešlo o pravidelné, každomesačné podávanie daňových priznaní. Dodatočné daňové priznania sa totiž podávajú vždy výnimočne, z vlastnej iniciatívy daňového subjektu. V tejto časti je celkom zjavné, že záver súdu o nepriamom úmysle obvineného na spáchaní trestného činu je v rozpore so skutkovým stavom, ako ho ustálil súd prvého stupňa a následne potvrdil odvolací súd.

Zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je podľa názoru obvineného dané tým, že Krajský súd v Košiciach sa nijako nevysporiadal s novo-predloženým dôkazom počas dovolacieho konania, tvoriacim prílohu jeho podania z 25. januára 2017. Konkrétne ide o zápisnicu z hlavného pojednávania konaného 20. októbra 2016 vo veci vednej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 3T/15/2011, kde obžalovaný Ing. O. V. potvrdil reálne rozdelenie kompetencií medzi ním a obvineným ako konateľmi. V uvedenom konaní teda Ing. O. V. vypovedal odlišne od aktuálne preskúmvanej veci, v ktorej zásadne odmietal, že by medzi nimi boli nejako rozdelené kompetencie a že by to bol on, kto mal na starosti daňové povinnosti za spoločnosť N.,

s. r. o. Tým chcel dosiahnuť, aby zodpovednosť za nedoplatky na DPH niesol obvinený. Predmetný dôkaz podľa obvineného preukazuje, že nemal vedomosť o nedoplatkoch na dani a ani za ne nebol zodpovedný v rámci vnútorného delenia kompetencií medzi konateľmi.

Obvinený O. P. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Trebišov ako aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach v časti, ktorá sa ho týka a vec prikázal Okresnému súdu Trebišov, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Alternatívne navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uvedené rozhodnutia v časti, ktorá sa ho týka a podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku ho oslobodil spod obžaloby prokurátora.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Trebišov tak, že považuje skutkové a právne závery oboch súdov za správne.

Pokiaľ ide osobitne o naplnenie subjektívnej stránky prečinu nezaplatenia dane a poisťného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona vo forme nepriameho úmyslu, uviedla, že obvinený si bol ako konateľ spoločnosti vedomý povinnosti platiť dane, avšak k skutočnému splneniu daňovej povinnosti ostal ľahostajný, a to aj napriek tomu, že druhému konateľovi neveril a mal podozrenie z páchania trestnej činnosti. Pri vzniknutom podozrení z „tunelovania“ spoločnosti prestal podpisovať daňové priznania. Z dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že k informáciám o spoločnosti mal prístup a nebolo mu bránené k nahliadnutiu do účtovnej evidencie. Argumentácia obvineného neobstoja, nakoľko aj z výsluchu účtovníčky spoločnosti vyplýva, že oboch konateľov spoločnosti informovala o výsledku vyúčtovania daňovej povinnosti buď telefonicky alebo aj osobne. Zo zisteného skutkového stavu podľa názoru prokurátorky jednoznačne vyplynulo, že obvinený aj napriek tomu, že vedel o povinnosti spoločnosti N., s. r. o., plniť daňové povinnosti, nevyvinul žiadnu snahu ani záujem o skutočné zaplatenie splatnej dane, a teda bol uzročený s tým, že svojím konaním (resp. nekonaním) môže porušiť záujem chránený Trestným zákonom. Obvinený sa v priebehu celého konania vyvíňoval tým, že kompetencie medzi ním a druhým konateľom, spoluobvineným Ing. O. V., boli rozdelené, pričom Ing. O. V. mal mať na starosti všetky záležitosti ohľadom účtovnej evidencie, komunikácie s daňovým úradom a podobne. Túto skutočnosť však podľa prokurátorky nepotvrdil spoluobvinený konateľ dotknutej spoločnosti N., s. r. o., a nevyplýva ani z interných zmlúv a listín upravujúcich vzťahy v tejto spoločnosti. Ak obvinený poukazuje na zápisnicu z hlavného pojednávania vo veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 3T/15/2011, v ktorej Ing. O. V. potvrdil rozdelenie kompetencií medzi konateľmi, prokurátorka uviedla, že v predmetnom konaní Ing. O. V. vypovedal, že mal na starosti nákup a predaj tovaru vrátane marketingu a obvinený O. P. zabezpečoval personálne veci. Z tejto výpovede Ing. O. V. nevyplýva, že platenie daní mal na starosti výhradne Ing. O. V., a preto nevyklučuje ani zodpovednosť obvineného O. P. za nezaplatenie splatnej dane. Nakoľko zápisnica z hlavného pojednávania z 20. októbra 2016, vo veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 3T/15/2011, by nemala žiadny vplyv na rozhodnutie vo veci preskúmanej dovolacím súdom, potom nemôže byť naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvineného, alebo ho zamietol postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Trestného poriadku predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac takú okolnosť, pre ktorú by ho bolo nutné odmietnuť z formálnych dôvodov podľa § 382 písm. a), b) alebo d) až f) Trestného poriadku. Na strane druhej však dospel k záveru o zrejmom nesplnení dôvodov dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolanie v zmysle § 368 a nasl. Trestného poriadku patrí k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že si ho nemožno zamieňať s odvolaním. Nejde tu teda o tretí stupeň v rámci súdneho konania, prostredníctvom ktorého sa možno za rovnakých podmienok domáhať zmeny napádaného rozhodnutia. V dovolacom konaní musí výrazne prevyšovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti súdneho rozhodnutia nad jeho stabilitou. V porovnaní s odvolaním je tak okruh dôvodov, ktorými možno účinne napádať súdne rozhodnutie, podstatne zúžený, a to taxatívnym výpočtom v ustanovení § 371

ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku.

Najvyšší súd podotýka, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku. Zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania tak v súlade s uvedeným znáša výlučne dovolateľ, keďže iba ten svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd teda nemôže na seba prebrať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov (k tomu vid' R 120/2012).

Dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno, za splnenia ďalších podmienok, účinne podať len v tom prípade, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Stabilná rozhodovacia prax ustálila, že k jeho naplneniu nedochádza automaticky pri každom porušení práva obvineného na obhajobu. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné, čím sa má na mysli predovšetkým porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zároveň notoricky pripomína, že za zásadné porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Trestného poriadku ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (k tomu pozri: ZSP 21/2010-II., R 7/2011, ZSP 16/2013-II., R 14/2015-II.). Uvedené vyplýva z toho, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti; v tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podľa názoru obvineného naplnia okolnosť tzv. opomenutého dôkazu, a teda že odvolací súd sa nijako nezaoberal jeho dôkazným návrhom - zápisnicou o hlavnom pojednávaní z 20. októbra 2016 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 3T/15/2011.

K tejto výhrade Najvyšší súd Slovenskej republiky najprv poukazuje na svoje zovšeobecňujúce závery (R 43/2018), v zmysle ktorých ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd, v odvolacom konaní odvolací súd) - nepoužijú sa pritom priamo (v legislatívnom vyjadrení „rovnako“), ale „primerane“. Ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní). Z hľadiska zachovania práv obhajoby [čomu zodpovedá aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s doplnením odvolania obvineného z 25. januára 2017 zistil, že tento v ňom síce explicitne nenavrhol doplniť dokazovanie prečítaním zápisnice o hlavnom pojednávaní z 20. októbra 2016 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 3T/15/2011, no poukázal v ňom na obsah výpovede Ing. O. V. v procesnom postavení obžalovaného, zachytenú v predmetnej zápisnici, ktorej kompletnú kópiu aj priložil k uvedenému podaniu.

Z predloženého spisového materiálu dovolací súd ďalej zistil, že Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, za osobnej účasti obvineného a jeho obhajcu, vykonal 27. apríla 2017 verejné zasadnutie, na

ktorom tam prítomné strany zhodne uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. Predseda senátu následne udelil slovo na konečné návrhy a po porade senátu vyhlásil dovolaním napadnuté uznesenie.

V kontexte predchádzajúceho odseku možno primerane poukázať na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 116/2014, resp. aj ZSP 21/2010), podľa ktorej vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, v záverečnej fáze súdneho konania je končným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá, a teda že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Nadväzujúc však na skôr citovaný judikát R 43/2018, Krajský súd v Košiciach sa k dôkaznej situácii vyjadril v odôvodnení napadnutého uznesenia (na strane 4) tým spôsobom, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie v potrebnom a dostatočnom rozsahu, dôkazy ako jednotlivo, tak aj vo vzájomnom súhrne správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým ako aj právnym záverom. Z obsahu jednotlivých dôkazov bolo podľa odvolacieho súdu jednoznačne preukázané, že žalovaný skutok sa stal spôsobom a v rozsahu, ako bol ustálený vo výrokovvej časti rozsudku a že skutok spáchali obaja obvinení. Krajský súd v Košiciach osobitne zvýraznil, že po preskúmaní obsahu jednotlivých dôkazov v danom prípade nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali uvedený skutkový záver. Následok v podobe nezaplatenia splatnej dane bol podľa odvolacieho súdu spôsobený internými rozpormi a konfliktmi medzi oboma konateľmi - obvinenými, čo však nemohlo mať vplyv na plnenie daňových a odvodových povinností dotknutej obchodnej spoločnosti voči štátu.

S ohľadom na predchádzajúci odsek možno vysloviť záver, že nakoľko spáchanie inkriminovaného skutku považoval Krajský súd v Košiciach za nepochybne preukázané už na základe dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa, doplnenie dokazovania v štádiu odvolacieho konania nepovažoval za potrebné.

Napokon samotné nevyhovenie návrhu na doplnenie dokazovania zo strany odvolacieho súdu nemožno pokladať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže (ako už bolo uvedené v skoršej časti tohto rozhodnutia) Najvyšší súd Slovenskej republiky, na podklade dovolania obvineného, nie je oprávnený prehodnocovať úvahy odvolacieho súdu, ktoré ho k takémuto rozhodnutiu viedli - odporovalo by to zásade viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky in abstracto poznamenáva, že účinné uplatnenie označeného dovolacieho dôvodu pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá oprávňuje dovolateľa uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za každých okolností však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky z titulu dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku, prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Trestného poriadku, teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu pozri: R 57/2007-II., ZSP 46/2013-II., R 47/2014-II.). Inými slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Ani namietanie rozsahu vykonaného dokazovania či spôsobu, akým súdy hodnotili jednotlivé dôkazy a dôkaznú situáciu ako celok, teda nespadá pod dôvody dovolania v zmysle

prvého odseku § 371 Trestného poriadku.

Naplnenie aktuálne preskúvaného dovolacieho dôvodu podľa obvineného zakladá absencia úmyselného spáchania prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona; obvinený konkrétne namieta, že vo veci konajúce súdy nemohli odvodiť záver o jeho nepriamom úmysle zo skutkového stavu, podľa ktorého síce nemal vedomosť o nedoplatkoch na dani z pridanej hodnoty, avšak ako konateľ spoločnosti sa mal informovať a zaujímať, či nie sú nedoplatky na dani.

Prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto vo väčšom rozsahu nezaplatí splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie.

Z inkriminovaného skutku, ako je v celom znení uvedený v skoršej časti tohto uznesenia (a ktorým je dovolací súd striktnie viazaný), skrátene vyplýva, že obvinení O. P. a Ing. O. V. ako konatelia obchodnej spoločnosti si nespĺnili svoju zákonnú povinnosť zaplatiť splatnú daň, čím spôsobili škodu štátnemu rozpočtu v celkovej výške 19 212,33 eur. Len pre upresnenie, naplnenie znakov objektívnej stránky tohto trestného činu v dovolaní nenamieta ani samotný obvinený.

Záver vyplývajúce z predchádzajúceho odseku sú určujúce pre dovolací súd z hľadiska skúmania existencie subjektívnej stránky, nakoľko v zmysle prijatého zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (S 3/2011), dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky obdobne v inom publikovanom rozhodnutí (ZSP 40/2010) uviedol, že motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie - následok - príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania až v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nepripúšťa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len formálne, keďže svojou námietkou v skutočnosti sleduje záujem na inom hodnotení právoplatne ustálených skutkových zistení, a to konkrétne, keď uvádza, že z výpovede svedkyne Ing. C. Z. ako aj zo skutočnosti, že bol do 2. septembra 2011 konateľom spoločnosti N., s. r. o., nižšie súdy nemohli prijať záver o jeho nepriamom úmysle spáchať prečin nezaplatenia dane a poistného.

Rovnako skutkovú povahu majú aj všetky ďalšie výhrady obvineného, keď tvrdí, že: (i.) od januára 2010 všetky daňové priznania podpisoval a uhradil druhý konateľ spoločnosti, (ii.) uvedené záležitosti komunikoval s účtovníčkou výlučne druhý konateľ spoločnosti, (iii.) druhý konateľ spoločnosti s obvineným od januára 2010 odmietal komunikovať a že (iv.) nemal vedomosť o nedoplatkoch na dani, nakoľko ho o tom neinformoval druhý konateľ spoločnosti ani jej účtovníčka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa bude opakovať, avšak s prihliadnutím na spôsob, akým obvinený založil opodstatnenosť tohto dovolacieho dôvodu, považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určený na revíziu skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy prvého a druhého stupňa.

Pokiaľ obvinený v dovolaní osobitne poukazuje na dodatočné daňové priznania (časť skutku), tvrdiac, že o nich preukázateľne nemal vedomosť a ani nemal dôvod sa o nich informovať, pretože nešlo o

pravidelné - každomesačné podávanie daňových priznaní, tak k tomu dovolací súd uvádza, že zo znenia skutku vyplýva presne opačný záver, že konanie - následok - príčinný vzťah, a teda aj úmyselná forma zavinenia, rovnako pokrýva oboch obvinených (vrátane dovolateľa).

Na základe týchto právnych úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie obvineného spôsobom, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.